и поставени за изпичане на голѣмъ огънь.

Смѣлиятъ младежъ почувствува какъ ледени тръпки пропълзѣха по тѣлото му и студенъ потъ изби челото му. Това не бѣ страхъ, а отвращение отъ грозната картина. Горчива мисъль парна мозъка му:

— Свършено е съ менъ!... Но защо веднага не не погубиха, а ме оставиха да гледамъ тѣзи страшни картини?!...

Пиянитѣ диваци се нахвърлиха върху полуизпеченитѣ трупове... Мѫже, жени, деца — всички се спуснаха да ядатъ — по-грозни и отъ найкървожаднитѣ звѣрове. Робертъ не можа да изтърпи гледката и наведе очи. А когато следъ известно време изправи глава, видѣ че и пазачитѣ му бѣха отишли да пиятъ и ядатъ при другитѣ. Сърдцето му трепна: „да побѣгне ли?“ Но той не се реши. Почака, последа страшния пиръ и като разбра, че сѫ го забравили, скочи изъ ямата, грабна единъ голѣмъ ножъ, забравенъ отъ нѣкой отъ пазачитѣ, и се хвърли да бѣга изъ гората.

Чу се викъ. Изъ една колиба изкокна единъ черенъ сухъ като скакалецъ човѣкъ и скоро го настигна. Робертъ се обърна и съ единъ замахъ на ножа удари черния презъ краката и го свали на земята. Но съ това не свърши всичко. Викътъ на ранения позова всички гуляещи, които се спуснаха подиръ бѣглеца. И презъ дивата гора почна страшна гоненица, гоненица на животъ и смърть. Нѣколко бързоноги чернокожи настигнаха Роберта въ момента, когато той се изкачи на камениста височина и се прислони въ една пещера, готовъ да се брани.

Изведнажъ му мина мисъльта да вика. Той самъ незнаеше защо, но гърлото му се разтвори и страхотенъ ревъ разбуди гората. Въ клонитѣ на дърветата изпищѣха съ войнствени сигнали наймунитѣ. Нѣкѫде изрева тигъръ. Завиха страшно вълци. Цѣлата гора заговори съ дивия вой на своитѣ обитатели.

Чернитѣ се поколебаха;

— Дали бѣлиятъ човѣкъ не е влѣзълъ въ връзка съ свои хора?

Между това първиятъ чернокожъ, който се приближи до скривалището на неприятеля, падна мъртавъ, олученъ отъ куршума на малкия броунингъ, скритъ до сега въ задния джебъ на Робертъ. Това бѣше достатъчно да всѣе страхъ у чернокожитѣ. Скоро се чу шумъ отъ търкаляне на камъни: дивацитѣ бѣгаха.

А младиятъ изследователь, дошелъ вече на себе си, зачака да стихне всичко. После изѣзе и бързо се спусна право на югъ. Осемь часа пѫтува той полуголъ, гладенъ и жаденъ, докато стигна до плантацията на единъ холандецъ, кѫдето бѣше вънъ отъ всѣка опасность.

Островъ „Св. Анастасия“

Тръгнахъ вчера съ три момчета,
къмъ „Св. Анастасия,“
островъ малькъ срѣдъ морето
отъ светицата закрилянъ.

Платноходката крилата
бѣлитѣ платна разтвори,
гонена отъ силенъ вѣтъръ
синитѣ води запори.

Като птица се понесе
лодката ни по водата,
буйна и игрива пѣсенъ
всички весело запѣха.

И предъ острова самотенъ
спуснахме платната бѣли,
и потеглихме нагоре
по скалитѣ бодри, смѣли.

Островътъ бѣ пустъ, безлюденъ,
живъ човѣкъ тамъ не видѣхме,
тичахме, играхме лудо,
цѣль день волни и безстрашни.

Чудна тишина владѣе,
Тамъ въвъ църквицата стара,
и иконитѣ въвъ нея
сѫ покрити въ прахъ, забрава.

А въ простора необятенъ
кораби платна надуватъ,
и задъ хоризонта златенъ
бавно, бавно се изгубватъ.

Паулина Станчева